

RUSZIN NÉPBALLADA

Stefán vajda^{*}

– Duna, széles Duna,
mért háborogsz folyton?
– Hogyne háborognék,
hogyne zavarognék?
Medrembe jéghideg
források fakadnak,
Vízemnek legmélyén
fehér harcsa verdes,
partjaimnak mentén
hadak sorakoznak.

Egyik sereg török,
vad tatár a másik,
harmadik vlach horda.
A kontyos törökök
szablyákkal vagdosnak,
a tatár táborból
nyilak záporoznak,
átkozott vlachok közt
Stefán vajda dölyföl,
sátorában egy szép
hajadon kesereg.

És amint kesereg,
könnybullaiva mondja:
– Istefán, Istefán,

vlachok nagy vajdája,
vagy szoríts magadhoz,
vagy végképp eressz el!

Büszke Stefán vajda
erre csak azt mondja:
– Hozzámvaló lennél,
én megölelnélek,
megölelnélek, mert
kedvemre való vagy.

Az a bánatos szűz
azt feleli erre:
– Tudd meg, Stefán vajda,
hogyba így nem kellek,
a Dunába ugrom,
aki onnan kiment,
én bíz, azé leszek.

Stefán vajda volt az,
aki kimentette,
karjaiba fogta,
sátrába fektette:
– Szép húgom, lelkecském,
légy már a kedvesem!

FORDÍTOTTA: VÁRI FABIÁN LÁSZLÓ

^{*}O.I.Dej: *Báládi*. (Kohánnýá tá dosljubnyí vzájemini). Kijiv, 1987. 30. o.